

Елица Плоскова – 11. А клас (Първо място в раздел „Поезия“)

Пролетна песен

Над хоризонта слънцето залязва
и окъпва в златна светлина
земята; със лъчите си прорязва
света, замлъкнал в самота.

И като за първи път от сто години
блести небето и сияе
над напъпилите клонки подранили
и смълчано новия живот ласкае.

Но сърце, защо ти не ликуваш?
Пролетта ще дойде скоро!
Тежко ти е, знам, тъгуваш...
Тя старото ще замени със ново.

Ти не чуваш. Сладкият мираж
за теб не съществува. Ненавиждаш
тъмнината, във която без кураж
се скиташ, вглеждаш се, ала не виждаш.

В тебе стари сълзи се задържат
и не чувстваш пролетното кътче като дом.
Залезът и полъхът от теб изтръгват
само дълъг и страдален стон.

Слънцето грее високо в небето,
а ти си затънало в сенки безброй.
Лъчите му страшни те шибат и ето:
горят те и мушкат, не ти дават покой.

И южният вятър не ме утешава,
той леден камшик е за мойта душа.
Врълхлита, бие и ме задушаваш,
свисти като снежна вихрушка в нощта.

Слепешком под слънцето се скитам.
Да изляза от тъмата тъй копнея:
блъскам се, озъртам се и викам,
но не мога светлината да намеря...

Но дори след времена на жал
топлината пак студа отпраща
и след мъки, болка и печал
под снега се нов живот захваща.